

theoretisk taget uaatte det føre til et Forbud, men naar jeg ikke har bebrejdet den høitærede Minister Noget i den Henseende, og naar jeg strengt taget ikke egentlig har erklæret mig imod, at Regjeringen ikke har udstedt et Forbud — og det har jeg egentlig ikke gjort, kommer det simpelt hen deraf, at jeg mener, at det var praktisk urigtig at udstede et Forbud, fordi der maatte være Tvivl om, hvorvidt Besskyldningen mod Sverrig i dette Tilfælde var rigtig. Det forekommer mig, at efter Alt, hvad der er kommet frem, maatte man antage, at Sverrigs Paastand var rigtig, at der ikke der har været ondartet Lungesyge siden 1847. Har den været der siden? jeg haaber det ikke. (Ingerslev: Sporadisk). Ja vel, sporadisk; i Solbæk! Man maatte altsaa antage denne Paastand eller ialfald nære Tvivl, og naar den høitærede Minister har gjort det, siger jeg, at det rent theoretisk vilde have været en Konsekvens paa Grund af den officielle ondartede Lungesyge at udstede Forbud, men det vilde ikke have været en praktisk forstandig Handling. Naaget jeg derfor har sagt og ment, at det kunde være en Konsekvens, har jeg dog alligevel ikke kunnet bebrejde Regjeringen dens Fremførsel paa dette Punkt, fordi jeg troer det er praktisk rigtigt, at Regjeringen ikke har grebet til haarde Midler efter de foreliggende Omstændigheder. Altsaa, naar den høitærede Minister har villet se noget egentligt Angreb i mine Udtalelser, da er det ikke rigtigt, det er kun rent formelt, det har været et Angreb, medens jeg derimod i Virkeligheden kunde have ønsket, at vi nu kunde have været færdige med de strengere forebyggende Forholdsregler for Samhandelen med Kvæg i begge disse Lande, og at man havde været noget mere opmærksom paa det Farlige for vort Land i den Maade, hvorpaa svenskt og danskt Kvæg udføres paa de samme Skibe, og navnlig havde indhentet — maatte man ogsaa har gjort det, — vore Konsulers og Mellemhandlernes Erklæringer om konstaterede Tilfælde, f. Ex. i England, med Hensyn til denne Sag. Altsaa, den meget ærede Minister kan tage min afvigende Anskuelse paa disse Punkter for Bebrejdelser, men de ere ganske vist saa forsaavidt milde, som jeg i Hovedsagen praktisk, med Hensyn til Forbudet, kommer til samme Resultat som den høitærede Minister; medens jeg som sagt dog synes, at man theoretisk maatte være kommen til et andet Resultat med Hensyn til, hvad det ærede Medlem Ingerslev, der sidst talte, ansøgte, kan jeg ikke negte, at jeg maa udtale mig imod ham paa to Punkter. Det meget ærede Medlem sagde, at Sygdom i det ene Land er en fælles Ulykke, der vil angribe begge Lande (Ingerslev: Det kan angribe!) ja, ganske vist mildnede det ærede Medlem det noget i Slutningen, og det glædede mig, at han mulig selv følte, at han var gaaet for vidt. Jeg benægter, at det vil angribe begge Lande, og jeg beklager, at en saadan Ud-

talelse er kommen frem her fra en saa anset Landmand som det ærede Medlem. Jeg tror, det kunde gjøre Skade, at det er sagt her, at vi skulle ligesom garantere hinsides Nordsjæen ogsaa for Sundheden blandt Kvæget i Sverrig. Denne Theori vil jeg meget bestemt protestere imod. Vi have en Grændse fra Syd for Kolding og ned til Ribe, hvor der meget ofte staar Forbud, og vi have kunnet holde dette Forbud saaledes og holde Afvikelsen mellem Hertugdømmene eller Preussen og os saaledes, at denne Nærhed endnu ingenstunde har lagt Hindringer i Veien for at sende vort Kvæg fra Søbjerg, der er nogle Mil derfra, fordi man fra anden Side veed, at vi forstaa netop at holde Grændsen, saa at vi ikke berøres deraf. Naar dette er rigtigt, og naar Erfaringen har vist, at vi have kunnet gjøre dette paa Land ved en omhyggelig passet Cerneringslinie, saa at vi ikke blive angrebne af et Forbud, som har ramt Hertugdømmernes Kvæg i England, Stjøndt Kreaturerne gaa bort kun nogle Mile fra Grændsen mellem os og dem, fordi vi altsaa have kunnet holde de forskjellige Interesser ude fra hinanden, vore udenfor deres og deres udenfor vore — skulde vi da ikke tilfald lettere kunne gjøre det, hvor Dresund er imellem? Derfor siger jeg, at jeg maa protestere mod det ærede Medlem, og jeg maa her hævde den Betragtning, at ligesaa lidt som vi kunde ønske over paa en anden Side at kaste en eneste løs Besskyldning, der kunde skabe dennes Interesser, ligesaa bestemt maa vi hævde, at vi kunne værne om vore Interesser uafhængigt af Forholdene der. Naar nu det ærede Medlem har den Betragtning, at vi skulle have et Slags Fællesstab med Hensyn til dette, altsaa ogsaa for det Tilfælde, at der viste sig Lungesyge paa Brigstad Marked i Smaaland, saa kan jeg forstaa, at det ærede Medlem er tilfreds med den Maade, hvorpaa danskt og svenskt Kvæg udføres til England. Det ærede Medlem siger, at det svenske Kvæg bliver snyet her, inden det gaar til England sammen med det danske, og at det er en Udførsels af mig, hvis jeg ikke tror, at det er saaledes. Det har jeg ikke talt om. (Ingerslev: Det var det ærede Medlem fra Skive). Jeg optager altsaa det Spørgsmaal, om det bliver snyet eller ikke, og jeg siger da: Er det tilstrækkeligt? Kunne vi bedømme, om Sygdommen sidder i det Dyr, der nu staar i Skibet og skal til England? Nei, det er ikke tilstrækkeligt. Om det gaar hertil først og herfra til England, saa er der deri aldeles ingen Garanti for os med Hensyn Kontrollen for vort Kvæg. Deri er jeg enig med det ærede Medlem, at det er det Interessante og vidner om vor Nærvaagenhed, at ikke blot ville vi have Tilsyn for Indførsel, hvor der er mindste Tvivl, men ogsaa ved Udførsel, for at man andettids kan være overbevist om, at vi forstaa Betydningen for os af Kvægudførselen. Men sammenligne vi Udførsels-